

HARLEQUIN®

Sjalocline roman

*Carole
Mortimer*

SALADUSTE HOOAEG

Mitte ainult guvernant

Carole Mortimer
Not Just a Governess
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Carole Mortimer
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M04271814
ISBN 978-9949-25-531-3

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

*Eric Haworth Faulknerile (06.02.1923–06.12.2012),
minu väga erilisele isale,
kes oli tõeline ja igavikuline kangelane.*

*Selle raamatu pühendus ütleb mulle kõik.
Kaotasin oma isa eelmise aasta detsembris;
ta oli ja jääb minu jaoks
tõeliseks kangelaseks selle sõna igas mõttes.
Ta oli minu teoste üle alati väga uhke,
kuid mina olen veelgi uhkem,
et sain nautida privileegi olla tema tütar.*

*Loodan, et te kõik naudite
jätkuvalt mu raamatute lugemist sama palju,
kui mina naudin nende kirjutamist!*

Esimene peatükk

1817. a aprillikuu lõpp leedi Cicely Hawthorne'i Londoni-kodus

„Mis minusse puutub, Cicely, siis olen pettunud, et sa ei paista kuidagi edenevat Hawthorne'ile pruudi leidmisega,“ lausus Roystoni leskhertsoginna Edith St. Just oma sõbrannale etteheitva kulmukortsutuse saatel.

„Võib-olla olime hooaja alguses kõik pisut auahned, kui otsustasime hankida sobivad abikaasad meie kolme pojapoegadele?“ sekkus tasaselt leedi Jocelyn Ambrose.

Need kolm praegu vestlevat leedit olid kõigest kaheksateistkümnepäevased, kui olid viiskümmend aastat tagasi ühel ajal seltskonda astunud, nad olid kiiresti sõbrunenud ning jäänud sõpradeks oma ja ka laste abielu ajal. Nüüd olid nad kindlalt sihikule võtnud oma ekslevate lastelaste abiellumise.

„Rumalus,“ tõrjus leskhertsoginna otsustavalt sõbranna väite. „Sinul polnud mingit muret sellega, et Chamberne abielusadamasse jõuaks...“

„Aga mitte selle mõrsjaga, kelle mina olin talle välja valinud,“ teatas leedi Jocelyn tõele näkku vaadates.

„Ta hakkab siiski abielluma,“ väitis leskhertsoginna elavalt. „Ja kui meie ei muretse oma pojapoegade naisevõtu pärast, kes seda siis üldse teeb? Minu miniast pole selles ettevõtmises mingisugust abi, sest ta asus maale elama pärast seda, kui mu poeg Robert kolm aastat tagasi suri. Ja Royston ise ei näita kindlasti kalduvust loobuda oma kombest hankida endale mitmeks nädalaks armuke, kuni ta tollest tüdineb ja järgmise juurde liigub.“ Leskhertsoginna tõmbas valjult ninaga.

Preili Eleanor Rosewood – Ellie –, leskhertsoginna kasuvenna tütar ja seltsidaam, kes istus vaikselt akna juures koos leedi Cicely ja leedi Jocelyni seltsidaamiga, heitis emandale pilgu: ta teadis seda ninaga nuhutamist liigagi hästi, iga kord tähendas see, et leskhertsoginna väljendab hukkamõistu.

Ent Ellie ei saanud midagi parata, et elas teataval määral kaasa leedi Cicely dilemmale – kõik, kaasa arvatud arvukad teenrid, kes olid lord Adam Hawthorne'i paljudes mõisates tema teenistuses, tundsid teda kui külma ja kõrki meest, kes oli täiesti ligipääsmatu olekuga.

Sedavõrd, et leedi Cicelyl polnud kindlasti kaugeltki kerge oma pojapoja uuesti abiellumist isegi kõne alla võtta – hoolimata sellest, et esimesest abielust oli mehel vaid tütar, mitte pärija –, rääkimata siis naise leidmisest, kes nõustuks saama niisuguse jäiselt sarkastilise mehe teiseks abikaasaks.

Oh, kahtlemata korvataks abiellumine rikkalikult, kõrgeauline lord oli jõukas härrasmees – tõepoolest väga

jõukas – ja nägusam kui ühelgi vallalisel härrasmehel oli õigust olla: läikivate mustade juuste ning karmis ja aristokraatlikult ülbes näos asetsevate sügavate ja läbitungimata silmadega, lihaseliste õlgade ja rinnaga, saleda talje ning pikkade tugevate jalgadega.

Kahjuks oli tema iseloom piisavalt jäine, et tarretada veri iga naise soontes, sellest ka põhjus, miks teda teati laialdaselt kui lihtsalt Thorne'i*.

Kui Hawthorne'i kalk loomus kõrvale jätta, oli Ellie hoopis enam huvitatud leskhertsoginna jõupingutustest leida pruuti oma pojapojale Justin St. Justile, Roystoni hertsogile.

„Ma kardan, et Adam osutub äärmiselt kasutuks,“ ohkas leedi Cicely. „Ta on keeldunud viimasest kui ühest kutsest tulla minuga siia ühel õhtul einestama.“

Leskhertsoginna kergitas terashalle kulme. „Millega ta seda põhjendab?“

Leedi Cicely krimpsutas nägu. „Ta väidab, et on liiga hõivatud...“

Edith St. Just turtsatas. „See mees peab ju sööma nagu teisedki surelikud, kas pole tõsi?“

„Seda eeldatakse küll, jah...“ Leedi Cicely tõi kuulda-vale veel ühe ohke.

„Hüva, sa ei tohi loobuda üritamast, Cicely,“ soovitas leskhertsoginna äärmiselt jõuliselt. „Kui Hawthorne ei tule sinu juurde, siis pead sina minema tema juurde.“

* *thorn* – ingl k okas, astel; viirpuu

Leedi Cicely näis ärevusse sattuvat. „Minema tema juurde?“

„Külasta teda Hawthorne'i residentsis,“ utsitas leskhertsoginna. „Ja nõua, et ta tuleks samal õhtul siia sinu juurde õhtusöögile.“

„Ma üritan seda, Edith.“ Leedi Cicely ei paistnud olevat kaugeltki veendunud oma edu tõenäosuses. „Aga räägi meile, kuidas kulgevad sinu enda edusammud Roystoni tulevase mõrvoja otsingul? Ma loodan, et hästi?“ Ta elavnes. „Ärgem unustagem, et nädala eest kirjutasid sa tolle daami nime paberitükile ja andsid selle Jocelyni ülemteenri kätte hoiule!“

Leskhertsoginna kallutas kõrgilt pead. „Ja küll te näete, et selle noore daamiga ta abiellubki, kui aeg on küps.“

„Ma tõesti kadestan sind, kui minul tuleb selles asjas rinda pista Adami täieliku huvipuudusega...“ Leedi Cicely nägi ääretult nukker välja.

„Hawthorne tuleb sinu poole, küll sa näed.“ Leedi Jocelyn pigistas rahustavalt sõbranna kätt.

Ellie, kellele meenus kohe tolle mehe heidutav näoilme, jäi selles sama skeptiliseks kui ilmselgelt kimbatuses vaene leedi Cicely...

„Oh, rääkigem ometi muudest asjadest!“ ärgitas leedi Jocelyn rõõmsalt. „Näiteks, kas kumbki teist on kuulnud viimast kuulujuttu Sheffieldi hertsogi kadunud poja-tütrest?“

„Oh, räägi siis!“ õhutas leedi Cicely innukalt.

Ellie lisas vaikimisi omapoolse toetuse leedi Cicely palvele – hiljuti surnud Sheffieldi hertsogi pojatütre ka-

dumise lugu oli suurema osa hooajast olnud jutuks nii üla- kui ka alakorrusel. Hertsog oli kahe kuu eest väga äkitselt surnud ja tema tiitli päris ta vennapoeg. Hinge heitnud hertsogi pojatütar ja hooldusalune oli kadunud matusele järgnenud päeval, samal ajal kadusid ka Sheffieldi perekonna juveelid ja mitu tuhat naela.

„Mina püüan tühipaljast keelepeksu üldse mitte kuulata.“ Leskhertsoginna tõi kuuldavale veel ühe oma kuulsatest ninaga tõmbamistest.

„Oi, Edith, aga see pole sugugi tühipaljas kõmu,“ rahustas teda leedi Jocelyn. „Preili Matthews on nähtud mandril kellegi härrasmehe seltsis ja elamas pillavat elu. See on veelgi enam üles puhunud kuuldust, et tal võib olla midagi tegemist hertsogi enneaegse surma ning samuti Sheffieldide juveelide ja raha vargusega.“

„Ma ei suuda uskuda, et Jane Matthews pojatütar käituks nii laiduväärselt,“ märkis Edith St. Just kindlalt.

„Aga tüdruku ema oli hispaanlanna, tuletage meelde.“ Leedi Cicely heitis sõbrannadele tähendusrikka pilgu.

„Hmm, Edith, see lisab jutule kaalu,“ mõtiskles leedi Jocelyn.

„Rumalus puha,“ kuulutas leskhertsoginna kärmelt. „Maria Matthews oli kõrgeadliku tütar ja ma keeldun uskumast, et tema tütar on milleski süüdi, enne kui pole tõestatud vastupidist.“

Mis, nagu Ellie väga hästi teadis, lõpetas praegu tolle konkreetse teema arutelu.